

Sygn. akt III KK 254/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie **S. D.**

w przedmiocie wyroku łącznego,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2018 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 12 maja 2017 r., sygn. akt II K 1926/16,

uchyla wyrok Sądu Rejonowego w W. w zaskarżonej części i na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., przyjmując w wyroku łącznym z dnia 12 maja 2017 r., II K 1926/16, że S. D. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w W.:

- z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt II K 1960/13, za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., popełnione w dniu 24 października 2013 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, z orzeczeniem środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł, przy czym postanowieniem z dnia 8 września 2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,
- z dnia 26 września 2015 r., sygn. akt II K 1028/14, za przestępstwo z art. 244 k.k., popełnione w dniu 8 czerwca 2014 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat i na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł,

na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 573 § 1 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1a i 1b k.k. wymierzył S. D. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych tymi wyrokami karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I), zaliczając na jej poczet okres odbytej kary w sprawie II K 1960/13 (pkt II). Na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie umorzył postępowanie (pkt III), stwierdził pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć zawartych w łączonych wyrokach do odrębnego wykonania (pkt IV).

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 20 maja 2017 r.

Powyższe orzeczenie, w zakresie orzeczeń zawartych w pkt I i II, zaskarżył kasacją Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego – art. 410 k.p.k. skutkujące rażącą obrazą przepisów art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396), do której doszło w następstwie błędnego przyjęcia przez Sąd Rejonowy w W., że objęty wyrokiem łącznym wyrok o sygn. akt II K 1028/14 zapadł w dniu 26 września 2015 r., podczas gdy orzeczenie to zostało wydane w dniu 26 września 2014 r. i uprawomocniło się w dniu 4 października 2014 r., wskutek czego Sąd zastosował przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. mimo, że wszystkie kary objęte postępowaniem o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego S. D. orzeczone

zostały na mocy wyroków, które uprawomocniły się przed dniem 1 lipca 2015 r., co stosownie do treści przepisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy obligowało Sąd do stosowania przepisów o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. i ponadto, wobec braku warunków do orzeczenia kary łącznej według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015 r. skutkowało rażąco obrazą art. 572 k.p.k. w następstwie zaniechania umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania na podstawie art. 572 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, wniesiona na korzyść skazanego, jako oczywiście zasadna, podlegała – zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k. – uwzględnieniu na posiedzeniu.

Ma rację skarżący, gdy twierdzi, że wydając zaskarżony wyrok łączny, Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że będący przedmiotem jego orzekania wyrok Sądu Rejonowego w W. w sprawie II K 1028/14 zapadł w dniu 26 września 2015 r. Analiza akt sprawy Sądu Rejonowego w W. o sygn. II K 1028/14 nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, że objęty wyrokiem łącznym wyrok został wydany w dniu 26 września 2014 r.

Konsekwencją tej pomyłki było uznanie przez Sąd Rejonowy w W., iż zrealizowane zostały warunki do zastosowania zasad wymierzenia kary łącznej wprowadzonych przepisami ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396), które obowiązywały od dnia 1 lipca 2015 r.

Z uwagi jednak na fakt, że wyrok Sądu Rejonowego w W. o sygn. II K 1028/14 został wydany w dniu 26 września 2014 r. i podobnie jak drugi z objętych wyrokiem łącznych wyroków – wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 marca 2014 r., II K 1960/13, uprawomocnił się przed dniem 1 lipca 2015 r., zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, w sprawie skazanego należało stosować przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r.

Przepisy te nie pozwalały na połączenie kar wymierzonych skazanemu S. D. na mocy wyroków Sądu Rejonowego w W. o sygn. II K 1960/13 i II K 1028/14, ponieważ przestępstwa objęte tymi orzeczeniami nie pozostawały w realnym zbiegu w rozumieniu art. 85 k.k. w jego ówczesnym brzmieniu. Przestępstwo z art. 244 k.k., za które skazano S. D. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 września 2014 r, II K 1028/18 zostało popełnione w dniu 8 czerwca 2014 r., a zatem już po tym jak zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok - wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 marca 2014 r., II K 1960/13. Słusznie zauważa skarżący, że w realiach niniejszej sprawy wydanie przez Sąd Rejonowy wyroku łącznego, mimo braku warunków do jego wydania, było dla skazanego niekorzystne. Doprowadziło bowiem do wymierzenia mu kary łącznej pozbawienia wolności w wyższym rozmiarze niż ta, która faktycznie przypadałaby skazanemu do odbycia przy odrębnym wykonaniu niepodlegających łączeniu wyroków.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Rejonowego w W. w zaskarżonej części i w tym zakresie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył.

kc